3) Vai ar Savienības tiesībām, it īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 24. panta 2. punktu, lasot to kopā ar Hartas 51. panta 1. punktu, ir saderīga valsts tiesu prakse, atbilstoši kurai, izvērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, lēmējiestāde izsver bērna intereses, pirms tam (katrā procedūrā) tās konkrēti nekonstatējot (vai attiecīgi neliekot konstatēt)? Vai atbilde uz šo jautājumu mainās, ja dalībvalstij ir jāizvērtē pieteikums par uzturēšanās atļauju, pamatojoties uz vispārīgiem pamatiem, un lēmuma pieņemšanā par šo pieteikumu ir jāņem vērā bērna intereses?

4) Kā un kurā posmā, izvērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ņemot vērā Hartas 24. panta 2. punktu, ir jāņem vērā un jāizsver bērna intereses, it īpaši kaitējums, kas ir nodarīts nepilngadīgajam ilglaicīgas faktiskas uzturēšanās dalībvalstī dēļ? Vai šajā ziņā ir nozīme tam, vai šī faktiskā uzturēšanās bija likumīga? Vai, izsverot bērna intereses šajā vērtējumā, ir nozīme tam, vai dalībvalsts ir lēmusi par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ievērojot Savienības tiesībās lēmuma pieņemšanai paredzētos termiņos, vai nav ticis ievērots atgriešanās pienākums, kas ir ticis noteikts agrākā datumā, un vai dalībvalsts nav veikusi izraidīšanu pēc atgriešanas lēmuma pieņemšanas, tādējādi ļaujot turpināt nepilngadīgās personas faktisko uzturēšanos šajā dalībvalstī?

5) Vai valsts tiesu prakse, atbilstoši kurai tiek nošķirti sākotnējie un turpmākie starptautiskās aizsardzības pieteikumi tādā ziņā, ka vispārīgie pamati netiek ņemti vērā saistībā ar turpmākiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, atbilst Savienības tiesībām, ņemot vērā Hartas 7. pantu kopsakarā ar tās 24. panta 2. punktu?

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 29. oktobrī iesniedza *Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône* (Francija) – *Procureur de la République*/K.B., F.S.

(Lieta C-660/21)

(2022/C 24/27)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône

Pamatlietas puses

Prasītājs: Procureur de la République

Atbildētāji: K.B., F.S.

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta 2012. gada 22. maija direktīvas (1) 3. pants (tiesības uz informāciju par tiesībām) un 4. pants (paziņojums par tiesībām apcietināšanas gadījumā), Eiropas Parlamenta 2016. gada 9. marta direktīvas (2) 7. pants (tiesības klusēt) kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. pantu (nevainīguma prezumpcija un tiesības uz aizstāvību) ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts tiesai noteikts aizliegums pēc savas ierosmes konstatēt tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kā tās ir garantētas iepriekš minētajās direktīvās, un, konkrētāk, ciktāl tiesai procedūras atcelšanas vajadzībām ir aizliegts pēc savas ierosmes konstatēt, ka apcietināšanas brīdī netika paziņots par tiesībām klusēt vai paziņojums par tiesībām klusēt tika izdarīts novēloti?

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/13/ES (2012. gada 22. maijs) par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā stiprina lietas dalībnieku aizsardzību Eiropā (OV 2012, L 142, 1. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/343 (2016. gada 9. marts) par to, lai nostiprinātu konkrētus nevainīguma prezumpcijas aspektus un tiesības piedalīties klātienē lietas izskatīšanā tiesā krimināprocesā (OV 2016, L 65, 1. lpp.).